

[Erik B. Smith]

Statsministerens åbningstale levner ikke meget håb for de grupper, der, for at bruge statsministerens eget udtryk, af hensyn til betalingsbalancen har lagt ryg til nedskæringer i de sociale ydelser. Den nærmest utrolige sociale ubalance, åbningstalen er udtryk for, må jeg lade ligge, fordi jeg finder, at statsministeren med sine forklaringer om de nedskæringer, der har fundet sted, bruger en argumentation, der i bedste fald viser en total uvidenhed med hensyn til, hvad der faktisk er foregået, og i værste fald afslører nogle holdninger, der stammer fra før fattigdomskommissionens betænkning.

Ved at betegne påstandene om, at regeringen ødelægger det sociale sikkerhedssystem, som urimelige og fantastiske, ved at påstå, at regeringen kæmper for at redde velfærdssamfundet, forsøger man at mistænkeliggøre den berettigede kritik, der næsten daglig lægges frem i pressen i form af konkrete eksempler på familier, der kastes ud i økonomisk håbløshed, først og fremmest gennem den nedsatte bistandshjælp. Der er skåret mindre end 1 pct. af de samlede udgifter i social- og sundhedssektoren, siger statsministeren. Ja, det er jo rart at vide for den enlige mor, der ikke længere kan klare sit barns fødselsdag, fordi der ikke er plads på budgettet.

Når statsministeren understreger sin sociale ansvarlighed ved at fortælle, at man har skåret mindre end 1 pct., forekommer det mildt sagt ejendommeligt, at han ikke samtidig gør sig overvejelser om, hvorvidt disse nedskæringer har været ligeligt fordelt på alle befolkningsgrupper, eller, hvad tilfældet rent faktisk er, alene har ramt de økonomisk allersvageste i vort samfund.

Den såkaldte 9 måneders regel rammer kun 25.000 familier, fortalte socialministeren, da lovforslaget blev fremsat i folketinget. Det var vi mange der ikke troede på, men det hjalp jo lige meget. Et flertal besluttede at gennemføre nedskæringen, og efter de seneste oplysninger er det således, at den nu har ramt over 43.000 familier.

Statsministerens oplysninger om, at der kun er sket en reduktion på ca. 1 mia kr. i social- og sundhedssektoren, er i øvrigt overraskende. En hurtig hovedregning viser noget andet. Bare ændringerne i bistandsloven betød en besparelse på 375 mill. kr. Lægger vi dertil ændringer i dagpengeloven, indtægtsregulering af folkepensionens grundbeløb for

de 67-69-årige, så er vi allerede over milliarder. Hvis hukommelsen i øvrigt måtte svigte, kan jeg nævne, at der er udleveret bilag til finansudvalget, hvoraf det fremgår, at finansloven for 1983 i alt indeholdt besparelser på over 2 mia kr.

Nå, det kan jo godt være, at socialministeriets egne forudsætninger for besparelserne ikke har holdt stik. Det kunne f.eks. være interessant at vide, om man i forbindelse med besparelserne på bistandslovsområdet som forudsætning havde opstillet, at man til en nettohuseje på 1.500 kr. om måneden skulle supplere den nedsatte bistandshjælp med et beløb på omkring 800 kr. Jeg tvivler, ligesom jeg i øvrigt tvivler på, at dette yderst konstruerede eksempel skulle være udtryk for, hvad der rent faktisk foregår i landets kommuner.

Det er i økonomiske nedgangstider, samfundets solidaritet med de svageste grupper skal stå sin prøve. De nedskæringer, der er foretaget, og de nye nedskæringer, den borgerlige regering agter at foretage, viser med al ønskelig tydelighed, at regeringen allerede for længe siden er dumpet til denne prøve. Spørgsmålet er nu alene, om et flertal i folketinget vil være i stand til at vise den solidaritet og ansvarlighed, at afvise de nye forslag og genoprette den sociale balance ved at tilbageføre retstilstanden for de familier, der er afhængige af ydelser efter bistandsloven.

Askjær Jørgensen (UP):

Jeg skal først benytte lejligheden til at gratulere statsministeren og firkloverregeringen og de partier, der har samarbejdet, det radikale venstre og fremskridtspartiet, med, at det er lykkedes i det forløbne år at trække Danmark et betydeligt stykke væk fra den berømte Heinesenafrund.

Herved er der blevet en betydelig mere sikker situation for de svage grupper i det danske samfund. Hvis et samfund går konkurs på grund af en forkert politik, så er det først og fremmest de svage grupper, der rammes.

Som bekendt er der i den seneste tid foregået en vis omstrukturering af fremskridtspartiets folketingsgruppe, og jeg skal derfor på vegne af de 4 tidligere fremskridtsfolk fremkomme med nogle enkelte principielle betragtninger.